

Voluntariatul: Experiențe care schimbă vieți

Într-o zi m-am trezit cu faptul că familia mea a fost forțată să plece în străinătate din cauza agresiunii militare a Rusiei împotriva Ucrainei. Nu m-am gândit niciodată că, de la naștere, o persoană are un sentiment strălucitor pentru țara natală și acesta îi va ghida acțiunile, îl va îndepărta de neazuri, îndreptându-și viața pe o cale demnă.

Fiecare persoană își amintește cu mare drag locul în care s-a născut, îi este dor și își dorește să se întoarcă. M-am întrebat de ce mi s-a întâmplat asta mie și familiei mele?

Acum încerc să găsesc pozitivul în faptul că soarta mi-a dat o altă patrie mică - Tulcea și România, un stat care ne-a adăpostit pe fiecare dintre noi în acest moment.

Având statutul de copil de război, am început să înțeleg că este necesar să încep cu încrederea în mine, în familie, în echipă, în oameni. Sunt sigur că trebuie să tratăm diferit natura și vecinii străini.

În timpul șederii mele în România, am văzut câți oameni au început să trăiască cu problemele noastre, să le împărtășească și ne-au fost alături într-un moment dificil.

O româncă care ne-a adăpostit familia mi-a spus că „planeta noastră este mică, totuși există suficient spațiu pentru toată lumea, iar omul este creat pentru a face bine”. Așa ne-au învățat românii ce înseamnă să fii voluntar și cu adevărat util altora.

Cuvintele și acțiunile ei m-au impresionat atât de mult încât mi-am dorit și eu să devin ca ea. Cred că datorită ei am început să ajut alți oameni.

Într-adevăr, nu totul îmi merge și de multe ori nu sunt foarte mulțumit de mine. Dar aceasta este o muncă care nu are nici început, nici sfârșit! La urma urmei, fiecare dintre noi cel puțin o dată în viață a intrat în circumstanțe dificile de viață. Mai ales acum, când este atât de greu în Ucraina natală.

Am avut norocul să devin voluntar la Centrul de Tineret al orașului Tulcea, unde ne confruntăm cu un set atât de multifacțat de probleme și neazuri ale oamenilor. Am prieteni adevărați cu gânduri asemănătoare. Aici am învățat să mă pun în

pielea altora. Când lucrezi cot la cot cu alți voluntari, începi să simți atât dificultatea muncii, cât și bucuria, mândria că poți fi de folos celor care au mare nevoie de ea.

Într-adevăr, mă bucur că pentru mine și colegii mei, voluntariatul este o viziune asupra lumii, un stil de viață!

Pentru mine, voluntariatul este atunci când nu poți trece pe lângă o persoană care este bolnavă, când nu poți observa cu calm problema altuia, când nu îți pasă că o persoană rămâne pe strada.

Dorința de a-i ajuta pe alții m-a motivat să învăț limba română mai repede. Când locuiam la Odesa, studiam la școală ca un simplu copil ucrainean, nu mi-aș fi putut imagina că voluntariatul în practică aduce oamenii atât de aproape!

A fi voluntar pentru mine nu este doar o mare onoare, ci și o mare responsabilitate. La urma urmei, suntem urmașii tradițiilor frumoase al oamenilor cu suflet.

Pentru toate lumea care nu crede în voluntariat le spun doar o vorbă- „Fii atent – voluntariatul este contagios!”

Mykhailo Ivanov 16 ani.

